

3) При положителен отговор на втория въпрос може ли различно положение като установеното между от една страна, учителите, командировани в Европейските училища, чието възнаграждение е осигурено едновременно от националните им власти и от европейското училище, в което преподават, и от друга страна, длъжностните лица на Европейската общност, чието възнаграждение е осигурено изключително от последната, да обоснове с оглед на принципите, съдържащи се в посочените по-горе членове, и макар Уставът [на персонала, командирован в Европейските училища] да препраща изрично към Правилника за длъжностните лица на Европейските общности, обстоятелството, че обменните курсове, възприети за да се осигури равностойна покупателна способност, не са еднакви?

(¹) ОВ L 212, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 16, том 1, стр. 16.

Преюдициално запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāta (Република Латвия) на 4 юни 2009 г. — Schenker SIA/Valsts ieņēmumu dienests

(Дело C-199/09)

(2009/C 193/12)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākās tiesas Senāts

Страни в главното производство

Ищец: Schenker SIA

Отговорник: Valsts ieņēmumu dienests

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 6, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 (¹) на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността да се тълкува в смисъл, че във връзка с молба за получаване на обвързваща тарифна информация трябва да се издаде обвързваща информация за идентични стоки със същото търговско описание, номер на артикул или друг отличителен, т.е. идентифициращ съответната стока, белег?

(¹) ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3.

Жалба, подадена на 27 май 2009 г. от Комисията на Европейските общности срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (втори състав) на 10 март 2009 г. по дело T-249/06, Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), по-рано Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube“ ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), по-рано Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-200/09 P)

(2009/C 193/13)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Комисия на Европейските общности (представители: H. van Vliet, C. Clyne)

Друга страна в производството: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), по-рано Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube“ ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), по-рано Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени точка 1 от диспозитива на решението,
- да отхвърли първоначалната жалба в нейната цялост,
- да осъди жалбоподателите в първоинстанционното производство да понесат съдебните разходи на Комисията, направени във връзка с подаването на настоящата жалба.

Правни основания и основни доводи

ПЪРВО ПРАВНО ОСНОВАНИЕ НА ЖАЛБАТА — прилагане на понятието за единен стопански субект при определянето на експортната цена

Комисията счита, че Първоинстанционният съд е допуснал две грешки при прилагане на правото, когато е посочил, че: „Според постоянната съдебна практика относно изчисляването на нормалната стойност, приложима по аналогия спрямо изчисляването на експортната цена, разпределянето на дейностите по производство и продажби вътре в рамките на една група, образувана от юридически обособени дружества, не променя факта, че става дума за единен стопански субект, който по този начин организира съвкупност от дейности, упражнявани в други случаи от единен от правна гледна точка субект“.

Първо, Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като не е изложил каквито и да е мотиви относно причината за прилагане на така нареченото понятие за единен стопански субект по аналогия и спрямо определянето на експортната цена при изчисляването на дъмпинга.

Второ, Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като не е следвал последователната по-ранна практика на Съда по отношение на понятието за единен стопански субект, включително Решение по дело Sharp Corporation, Решение по дело Minolta Camera, Решение по дело Ricoh и Решение по дело Canon-II, която е в обратен смисъл.

ВТОРО ПРАВНО ОСНОВАНИЕ НА ЖАЛБАТА — Тежест на доказване и обхват на контрол

Това правно основание за обжалване се отнася до тежестта на доказване и обхвата на съдебен контрол. В това отношение Комисията счита, че в точки 180—190 Първоинстанционният съд е допуснал различни грешки при прилагане на правото, като е излязъл извън установения обхват на контрол. Като е цитирал Решение по дело Kundan и Tata Първоинстанционният съд не е взел предвид факта, че след това решение текстът на член 2, параграф 10, буква и) от основния регламент е изменен, именно за да обхване положения като разглежданото. Това очевидно оставя определена свобода на преценка на институциите. Първоинстанционният съд е приложил неправилен правен критерий, вследствие на което на институциите е наложена особено голяма тежест на доказване в област, в която те обичайно се ползват с широко право на преценка. Следователно Първоинстанционният съд не е показал, както е трябвало да стори, че е имало явна грешка в преценката на фактите от страна на институциите.

ТРЕТО ПРАВНО ОСНОВАНИЕ НА ЖАЛБАТА — член 2, параграф 10, първа алинея от основния регламент.

С това трето правно основание се оспорват точки 193—197 от обжалваното съдебно решение. Ето защо ако първото и/или второто правно основание за обжалване са основателни, от самите мотиви на Първоинстанционния съд ще следва, че неговото заключение, че институциите са нарушили член 2, параграф 10, първа алинея, е неправилно от правна гледна точка.

ЧЕТВЪРТО ПРАВНО ОСНОВАНИЕ НА ЖАЛБАТА — ПРАВОТО НА ЗАЩИТА

Това правно основание е насочено към точки 200—211 от обжалваното съдебно решение. Комисията счита, че в тези точки Първоинстанционният съд е приложил изключително строг и следователно необоснован критерий относно правото на защита на жалбоподателя. От известно време (след първия документ, съдържащ окончателна информация) жалбоподателите вече са знаели какъв е размерът на корекцията и кои са сделките, до които тя се отнася. Освен това с втория документ, съдържащ окончателна информация, се разяснява становището, дадено от жалбоподателите след получаването на този документ; Комисията е изяснила, че по-ранното споменаване на член 2, параграф 9 като правно основание за корекцията, е било погрешно. Следователно жалбоподателите били напълно уведомени за точните причини, поради които Комисията е възнамерявала да направи корекция, а именно тъй като е приела, че Serco действа като търговец, който извършва за жалбоподателите функции, подобни на тези на агент, работещ на базата на комисиона.

Комисията счита, че като е предоставила тази информация, е снабдила жалбоподателите с достатъчно данни, позволяващи им да упражнят правото си на защита. Следователно Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото,

когато в точка 201 имплицитно е посочил, че в това отношение точката в окончателното съобщение трябвало да се допълни. Обратно на приетото от Първоинстанционния съд, жалбоподателите са били наясно с причината, поради която Комисията е възнамерявала да включи тази корекция в своето предложение до Съвета, а именно че връзката на Serco с жалбоподателите попадала в обхвата на член 2, параграф 10, буква и), второ изречение. Освен това Комисията счита, че нейната позиция се подкрепя от по-ранни решения на Съда (напр. Решение по дело EFMA).

Накрая, Комисията счита, че в точка 209 Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като „е смесил“ въпроса по същество дали е било законосъобразно да се приложи корекцията с въпроса дали е спазено правото на защита на жалбоподателите. Той посочва: „[...] по-горе обаче бе посочено, че [институциите действат незаконосъобразно, като прилагат корекцията]. При това положение трябва да се заключи, че“ като не са предоставили своите окончателни мотиви с втория документ, съдържащ окончателна информация, институциите са нарушили правото на защита на жалбоподателите. Обратно на приетото от Първоинстанционния съд обаче между тези два въпроса няма причинно-следствена връзка. Фактът, че Първоинстанционният съд е установил, че корекцията е била извършена, според него, незаконосъобразно, сам по себе си не означава, че е било нарушено правото на защита на жалбоподателя. Въпросът е дали в административното производство институциите са предоставили на жалбоподателите необходимата информация, която да им позволи да представят данни. Фактът, че Първоинстанционният съд е счел, че корекцията е незаконосъобразна, не означава, че „следователно“ в административното производство е било нарушено правото на защита на жалбоподателите.

ПО ВЪПРОСА ДАЛИ СЪДЪТ МОЖЕ САМ ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ ПО РАЗГЛЕЖДАНИТЕ ПРАВНИ ОСНОВАНИЯ (или трябва да върне делото за ново разглеждане на Първоинстанционния съд)

Според Комисията, ако Съдът постанови, че изложените по-горе правни основания са основателни и отмени точка 1 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, той би разполагал с достатъчно материали по делото, за да се произнесе сам относно релевантните правни основания (и да ги отхвърли). Това обаче е въпрос, който Съдът трябва да реши и Комисията няма да го разглежда по-задълбочено.

Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия) на 8 юни 2009 г. — Flachglas Torgau GmbH/Федерална република Германия

(Дело C-204/09)

(2009/C 193/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht